

ĐỀ CHO NÓ VÀO ĐÂY

Par Đỗ Trịnh Kỳ JJR 64

Điện thoại reo. Quát giơ tay nhắc máy, tự nhủ : trong đêm mà ai gọi vậy, mình đâu có trực đâu !

Quát đang ngủ ở một căn phố nằm trong phạm vi của bệnh viện. Một bệnh viện hiện đại ở Thành Phố HCM. Thiết bị và bác sĩ của người Pháp. Có rất nhiều bác sĩ Việt Nam hợp tác. Lối trị bệnh thì đúng theo tiêu chuẩn quốc tế. Quát là một bác sĩ Việt Kiều. Anh sống ở bên Pháp và tốt nghiệp về phụ sản khoa. Hàng năm anh về làm cho bệnh viện này. Lần này là lần thứ năm anh về nên anh ăn nói dễ dàng hơn chứ không ấp úng, ngẹn ngẹn như buổi bang đầu, thiếu từ ngữ hoặc lúng túng trong sự xưng hô.

- « Bác sĩ Quát đó hả ? Em Nga đây, ở bên phòng sanh. Bác sĩ Lan có điều muốn nhờ Bác qua giúp ; nghe Bác ». Nga là nữ hộ sinh, còn bác sĩ Lan chuyên phụ sản thì trực hôm nay.

Quát rào bước qua sân để tới bệnh viện. Trời hôm nay âm u, mây che phủ cả một vòm trời. Đầu óc anh suy ngẫm trăm hoàn cảnh nguy ngập có thể xảy ra trên phòng sanh. Không hiểu tình trạng khó khăn cho đến mức nào mà bác sĩ Lan, một bác sĩ thật giỏi, phải gọi đến giúp một tay.

May thay, khi anh bước vào phòng sanh thì bác sĩ Lan đang ngồi giữa cặp đùi người sản phụ, nở một nụ cười và nói :

- « Em xin lỗi phiền anh trong đêm. Em đỡ bình thường, chỉ hút em bé ra thôi và có cắt bàng sinh môn. Lúc may lại bị cái kim sút chỉ, kẹt ở trong âm đạo. Em kẹp được nó, nhưng nó dính vào phần mềm, không lấy ra được. Cần anh giúp em, sợ nó biến đi đâu mất. »

Quát mặc áo giải phẫu và ngồi xuống cạnh bác sĩ Lan. May mà người bệnh đã được gây tê lưng nên không có bị cảm giác đau đớn hay khó chịu gì.

Sau mấy phút, Lan nói :

«- Anh Quát ơi, điều này không xong rồi, chắc em phải nằm dưới anh, mình đổi vị trí đi, anh nằm trên em đi !*-

- «Hà, em muốn nói gì ? »

Đằng sau lưng hai bác sĩ, có tiếng cười rúc rích của Nga và Hằng, hai nữ hộ sinh.

Lan vẫn chăm chú trong việc làm của mình.

- « Anh phải để cái kẹp của anh trên cái kẹp của em đi »

- « A... »

Sau mấy phút hì hục thì Lan lại nói :

- « Anh Quát chậm chậm, anh chậm cho em »

-« Anh có làm gì nhanh đâu mà chậm chậm ? »

Lại có tiếng phì cười đằng sau.

-« Hỏi anh còn thơ ấu anh không biết giấy chậm là gì hả »

-« À, đây , anh thấm máu, đúng không ? »

Lấy cái kim ra có phần khó khăn. Sau một lúc, Lan lại nói :

- « Anh ơi, anh đề em, anh đề em »

-“Anh đề em đâu, chặt thể này thì anh phải đụng em một tí chứ”

Lan thần nhiên nói:

- “Cái kẹp của anh đề lên cái kẹp của em”

- “A, vậy hả?”

Rốt cuộc Lan tươi cười vì lấy được cái kim ra.

- “Em nào đưa giấy cho Bác Lan khâu lại đi”

- “Giấy hả bác sĩ Quát ? Bác phải nói là chỉ thì mới đúng đó, nghe”

Đêm sau, thì Quát trực. Khoảng hai giờ sáng, Quát lại bị nữ hộ sinh Nga gọi. Nga, người mảnh khảnh, tính tình rất vui, ăn nói nhẹ nhàng. Làm thì rất là đặc lực và trầm tĩnh.

-“Bác sĩ Quát đầu giấy ? Em Nga đây, mời Bác qua phòng sanh. Có một chị có thai 26 tuần không được theo dõi ở bệnh viện mình, nhưng vì đau bụng quá nên vào đây cấp cứu. Bác qua ngay hộ em. Rồi...rồi”.

Đó là một thiếu phụ thường được khám thai ở một bệnh viện khác. Hôm nay đau bụng đi khám thì bác sĩ nói là nguy rồi, sẽ mất thai. Ông xả của chị ta đem đến đây muốn ý kiến của một bệnh viện cao cấp.

Sau khi khám, Quát cũng chẩn bệnh như vậy. Lòng buồn buồn :

- « Chị ơi, cổ tử cung đã nở gần hết. Không làm gì được : sẽ mất em bé thôi, vì thai mới được năm tháng rưỡi. »

Quả nhiên chỉ một lúc sau thì một em bé ra đời. Bé tí teo như một con mèo con, nặng khoảng dưới một kí, thờ thom thóp hai ba lần rồi thôi.

Quát quay lại để dặn nữ hộ sinh mời bác sĩ nhi qua sắp xếp mọi việc thì thấy Nga sắc mặt bất giác, trắng bệch.

-« Sao vậy em ? Ra ngoài này đi. Có điều gì rắc rối trong chuyện này ?

- « Dạ không. »

Mặt của Nga méo mó, đầy vẻ khiếp sợ.

- « Với kinh nghiệm của em, không lẽ nào chuyện vừa qua làm em xúc động đến cỡ đó ?

Nga hồi hộp nói :

- « Bác ơi, khó nói lắm, với kiến thức và văn hóa của bác em chỉ sợ bác không nhân thực được và sẽ nói là em quần trí. Chuyện này đây chuyện ma quái trong đó.»

Quát cười cười nói :

- « Trái lại anh thích truyện ma quái lắm, thậm chí anh đi ngành khoa học. Bề nào em biết không? Anh có viết chuyện ma trên báo của hội cựu học sinh trường của anh đó.

Nga, nét mặt vẫn tái, ánh mắt nhìn qua trái rồi qua phải, kể :

-« Lúc này khoảng mười một mười hai giờ đêm, vì không có việc ở đây, chị Hằng đã lên lầu năm giúp mấy chị ở trên đó. Hôm nay có nhiều người nhập viên ở khoa mình lắm. Còn em thì ngồi trên cái ghế bành kia nghỉ. Em không biết là em ngủ hay không, nhưng thỉnh thoảng em nghe rõ ràng có tiếng trẻ nít cười đùa, chạy qua chạy lại . Có lúc em ra hành lang kiểm thì chẳng có gì, em có dòm xuống lầu trệt nữa. Nhưng hoàn toàn không có ai...Chỗ nào cũng lặng như tờ. Bề nào cũng là đêm khuya thì con nít ở đâu ra ?

Hằng đang săn sóc người mẹ xấu số vừa mất thai.

Quạt nhìn quanh, đây là một nơi hiện đại, đèn sáng rực, tường lát gạch hoa trắng bóng, có cửa tự động, máy điều hoà nhiệt độ. Nhưng đột nhiên, anh cảm thấy bầu không khí trong khu sản có vẻ âm ảm.

Nga, thường thường tươi tỉnh, nay thật thều nào, hai tay vò rối loạn, nói tiếp :

- « Trờ về ngồi, hai lần em có cảm giác như có ai kéo chân hoặc đập lên vai em. Hầu như là cái đùa dờn của trẻ con vậy. Em đang hoang mang định gọi chị Hằng xuống thì điện thoại reo. Khi nhắc máy em kinh hoàng...Bác sĩ ơi, em nghe thấy trong máy điện thoại những tiếng cười đùa của con nít như lúc trước, và có một giọng nói rõ rệt « Để cho nó vào đây, để cho nó vào đây ».

Lập tức sau câu đó thì có tiếng nói của chị kia xin vào đây cấp cứu vì đau bụng. Sau khi đàm thoại em dục chị ấy vào đây ngay. Lòng em thật náo nùng. May mà chị Hằng trở xuống, tụi em bàn tán về trường hợp của bệnh nhân sắp vào nên trí óc em bỏ qua chuyện đó. Nhưng bác sĩ ơi... »

Trong khu vực sản không có một tiếng động. Không khí tự nhiên làn lạnh. Nga nhìn chăm chập bác sĩ Quát, người run run, giọng nói cũng run run :

« Bác ơi, khi nãy em bé kia chết đi, khổ quá...em lại nghe thấy tiếng con nít cười nói và nhất là em có cảm giác rõ ràng là cái thầy nó mỉm cười ! »

Bác sĩ Quát không có thể đè nén được một luồng ớn lạnh dâng sau gáy anh ta !

Đỗ Trịnh Kỳ JJR 64

